

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 656/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovak Telekom, a.s.**, Bajkalská 28, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária Kohútová Bérešová, spol. s r. o., Štefánikova 18, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 16C/3/2020, následne pod sp. zn. 9Cn/3/2024, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu elektronicky bez autorizácie podľa osobitného predpisu 26. mája 2025 a doplnenou 27. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a nečinnosťou krajského súdu v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 16C/3/2020, následne pod sp. zn. 9Cn/3/2024. Zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkový stav a argumentácia sťažovateľky

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľka vystupovala v procesnej pozícii žalovanej v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach.

3. Sťažovateľka opisuje podstatný priebeh konania, pričom uvádza, že konanie začalo žalobou žalobcu doručенou Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 9. júna 2020, postúpenou krajskému súdu 17. júna 2020. Následne krajský súd vyzval sťažovateľa na vyjadrenie sa k žalobe, pričom

sťažovateľ sa vyjadril 29. júla 2020. Uznesením č. k. 16C/3/2020-21 z 2. septembra 2020 vyzval krajský súd žalobcu na podanie žalobnej repliky, na čo žalobca 8. októbra 2020 doručil súdu návrh na zmenu žaloby, ktorú krajský súd pripustil uznesením zo 7. marca 2022. Sťažovateľka poukazuje na dĺžku rozhodovania o zmene žaloby, ako aj na skutočnosť, že nedostala možnosť vyjadriť sa k predmetnému návrhu pred jeho pripustením. Medzičasom 23. októbra 2020 krajský súd adresoval najvyššiemu súdu žiadosť o zaslanie originálu žaloby a dôkazov o spôsobe jej doručenia. Sťažovateľka sa k zmene žaloby vyjadrila 6. júna 2023, na čo krajský súd 27. decembra 2023 postúpil vec Mestskému súdu Bratislava IV a upovedomením z 27. decembra 2023 oznámil toto postúpenie sťažovateľke. Sťažovateľka poukazuje na dĺžku rozhodovania krajského súdu 6 mesiacov a 21 dní. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Ndc/18/2024 z 26. júna 2024 rozhodol o príslušnosti krajského súdu na konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. Následne po kompetenčnom rozhodnutí najvyššieho súdu krajský súd oznámením o mieste a čase verejného vyhlásenia rozhodnutia č. k. 9Cn/3/2024-233 z 23. januára 2025 informoval o vyhlásení rozsudku 30. januára 2025 (čo podľa sťažovateľky predstavuje 7 mesiacov a 4 dni prieťahov), bez nariadenia pojednávania. Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 9Cn/3/2024-236 z 30. januára 2025, ktorým žalobu zamietol.

4. Sťažovateľka navyše uvádza, že ďalšie prieťahy boli spôsobené nesprávnym postupom krajského súdu, keď tento v rozpore s právnou úpravou chcel postúpiť spor inému súdu a do vyriešenia kompetenčného sporu vznikli ďalšie prieťahy v konaní v trvaní minimálne 6 mesiacov.

5. Z uvedeného sťažovateľka vyvodzuje, že konaním krajského súdu došlo k zbytočným prieťahom v celkovom trvaní minimálne 3 rokov a približne 1 mesiaca. Zároveň zastáva názor, že žaloba bola vágna, zmätočná, v mnohých častiach nezrozumiteľná a vecne celkovo nedôvodná. Žalobcom uplatnené nároky boli neopodstatnené a petit žalobného návrhu v celosti nevykonateľný, preto sťažovateľka uvádza, že krajský súd mohol a mal už na začiatku konania žalobu odmietnuť z dôvodu jej neúplnosti a nezrozumiteľnosti. Namiesto toho vec nedôvodne postúpil Mestskému súdu Bratislava IV, čo bol podľa sťažovateľky zbytočný procesný úkon vyžadujúci skúmanie príslušnosti.

6. Sťažovateľka sumarizuje, že krajský súd spôsobil v konaní od začiatku neodôvodnené prieťahy, do roku 2022 nevykonával žiaden významný úkon. Poukazuje na čl. 17 a ďalšie ustanovenia Civilného sporového poriadku. Analyzuje kritériá posudzovania prieťahov v konaní, pričom uvádza, že hlavný dôvod dlho neskončeného konania vzhliada v nedostatočnom postupe krajského súdu bez náležitého prejednania veci a nesústreďenou činnosťou, ktorá vyústila do zbytočného postúpenia veci inému súdu a predĺžila celkové trvanie konania. Vyvodzuje záver o porušení ňou namietaných práv postupom krajského súdu, pričom uvádza, že porušenie trvá aj po právoplatnom skončení konania a samotné právoplatné ukončenie konania neneguje fakt, že prieťahy v konaní už vznikli. Právne následky prieťahov treba podľa sťažovateľky posudzovať aj spätne, keďže krajský súd zbytočne zdržiaval vydanie meritórneho rozhodnutia a sťažovateľka tak utrpela ujmu, ktorá sa neskončila len tým, že vec bola nakoniec právoplatne ukončená. V rámci sťažnostnej argumentácie poukazuje na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (Sirotnák proti Slovenskej republike, Bubláková proti Slovenskej republike, Čičmanec proti Slovenskej republike).

7. Sťažovateľka sa domáha finančného zadostučinenia 3 200 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky smeruje k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nečinnosťou a neefektívnou činnosťou krajského súdu.

9. Ústavný súd stabilne rozhoduje (napr. II. ÚS 12/01, I. ÚS 562/2015), že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvá. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosti zásadne nevyhovíe.

10. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy smerujúcej k vysloveniu porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy je teda to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánu verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na nevyhovenie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 410/2017, II. ÚS 178/2025).

11. Argumentácia sťažovateľky sa týka konania krajského súdu vo vzťahu k meritórnemu rozhodovaniu v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, pričom sťažovateľka vyčíta krajskému súdu dĺžku vykonávania vybraných procesných úkonov, ich nadbytočnosť (postúpenie veci). Avšak, ako sama uvádza, konanie bolo právoplatne skončené, čím bol stav právnej neistoty účastníkov konania vo vzťahu k meritu veci odstránený. Z uvedeného je zrejmé, že tvrdené porušovanie sťažovateľkou namietaných práv v čase podania ústavnej sťažnosti už netrvalo. Na súdenú vec preto nemožno aplikovať rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré sťažovateľka poukazuje.

12. Pre úplnosť ústavný súd vzhľadom na už uvedené zdôrazňuje, že sťažovateľka nesprávne argumentuje, ak uvádza, že právne následky prietáhov treba posudzovať spätne. Uvedenému tvrdeniu nemožno prisvedčiť v súdnej veci, keď konanie bolo právoplatne skončené. Ak sťažovateľka pociťovala, že v konaní dochádza k zbytočným prietahom (vo viacerých aspektoch je zjavné, že sťažovateľka vzhladala nečinnosť či neefektívnu činnosť krajského súdu pred vydaním rozsudku), mala možnosť domáhať sa vyslovenia porušenia namietaných práv pred skončením konania.

13. Ústavný súd s ohľadom na už uvedené dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu